

У најтежим могућим заплетима током растурања СФРЈ, у којима је свака нација бранила своје политичке и државнонастајуће интересе, у Србији је једна група интелектуалаца и једна политичка странка, деловала као помагач несрпских захтева и тежњи. Од словеначког осамостаљивања до косовске зависне НАТО државе, тај континуитет форсирања бриге за друге био је стабилан и упоран. Брига се подупирала и самооптуживањем, а почесто и блаћењем сопственог српског националног бића. Више ништа не чуди. Живимо у времену идеологије људских егоистичких права и постмодернизма.

Да размотримо ову појаву са становишта националних и државних последица, а да оставимо на страну индивидуалне мотивације и каквоћу социјалних знања потписника *А пела српској заједници на Косову да изађу на изборе*. Нација је као човек, она природно тежи самоодржању. Држава је институција која даје правноинституционални оквир опстанку човека и нације. Социјална супстанција државе је национална заједница, а ваљда и Срби припадају нацијама које теже постојању у сопственој држави.

Рационални однос према нацији укључује и критички став према неким видовима националне политике. Али темељни интереси нације као што су постојање и развој, одбрана од напада и агресије, сузбијање настојања цепања националног бића, не би требало да се доводе у питање. А када се прекораче границе самоодржања, наступа ирационали вртлог чији су екстремни облици самомржња и ауторасизам.

Отимање Косова и Метохије из државноправног оквира Републике Србије, мора се тумачити као спољашњи чинилац националне дезинтеграције Срба. За будућност националног постојања од огромног је значаја како се припадници нашег народа односе према последицама НАТО агресије. Пристајање на државно разваљивање Србије стварањем зависне државе Косово, значи пристајање на све учинке ове бомбардерске политике. Ко од Срба помаже зависну државу Косово, тај прећутно, пост фестум, одобрава агресију на сопствену државу и народ. А то управо чини један круг интелектуалца у Србији који се, овде и у свету, представљају као чувари људских права,

мира и демократије.

Шта све обухвата чин прихватања последица НАТО агресије на Србију и произвођење косовске државе?

На првом месту, Срби који излазе на косовске изборе даће легитимитет и легалитет држави која је створена уз помоћ огромне стране војне силе. Биће то начин да се гурне под тепих начин њиховог одвајања од Србије. Они који их наговарају да то учине, помажу процес легитимизације међународне силе.

Напоре српске одговорне политике да се косовски проблем реши на обострану корист, они Срби са Косова и њихови помагачи из Србије, који легитимизују последице војне силе, подривају државни интегритет и уставни суверенитет, без обзира на фактичко стање. Жалосно је за једну нацију када силе дезинтеграције долазе из њених редова.

Накнадна легитимизација војне силе на Косову, гура у заборав све облике искорењивања српске културе и религије, као и дуготрајући погром који су неки преживели, а неки нису. Олако прелажење преко девастације српског цивилизацијског наслеђа иде под руку са девастацијом националног морала.

Овај процес пристајања једног броја Срба на војно отимање дела територије Републике Србије, заправо је придруживање албанским вођама који су узели оружје и устали против своје државе 1998. године.

Када се начини тај први и одсудни корак – признавање учинка војне силе од стране неких Срба са Косова и њихових духовних сарадника у Београду, онда мора да уследи цинизам који подесћа на «вековни суживот Срба и Албанаца на Косову» а при том се жмури над чињеницама: 1) непристајање косовских Албанаца на живот у Србији и 2) смањивање српског становништва на Косову у протеклих 30 година. Да је спремност албанске заједнице на суживот постојала, новија историја би ишла у другом правцу. Косовски Албанци су више од једне деценије бојкотовали све политичке установе, као и изборне активности у Републици Србији. Нико им се од српских интелектуалаца није обратио речима да ће само учествовањем на локалним и републичким изборима «ефикасно решавати своје свакодневне најзначајније проблеме: статусна и имовинска,

«Родољупци» апелују на Србе са Косова

Пише: Зоран Аврамовић
уторак, 17 новембар 2009 14:45

безбедносна, економска и социјална (образовање и здравство) и друга питања од егзистенцијалног значаја.»

Још је веће ругање Србима из Хрватске који би требало да жале што нису пристали на туђмановски план да «нестану» из Хрватске. А опстати се може под земљом као и на земљи. Питање је избора који ћемо опстанак изабрати.

Српске муке се настављају. Једни зову на јединство и солидарност националног бића, другу га багателишу и одламају парче по парче. Када би то радио само инострани фактор, било би нам лакше у борби за достојанствено постојање.